

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
Гж 3199/2017
27.02.2018. године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија: Соње Симоновић Стојановић као председника већа, Зорице Стошић и Јадранке Митровски, као чланова већа, у правној ствари тужиље А.А. из Београда, чији су пуномоћници Александар Јаневски, адвокат из Новог Сада и Борислав Пуповац, адвокат из Сремске Митровице, против тужене Б.Б. из Владичиног Хана, чији је пуномоћник Слободан Петровић, адвокат из Владичиног Хана, ради поништаја завештања, вредност предмета спора 11.875.000,00 динара, одлучујући по жалби тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању 2П бр. 15/2013 од 31.01.2017. год., у седници већа одржаној дана 27.02.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене Б.Б. из Владичиног Хана и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Врању 2П бр. 15/2013 од 31.01.2017. год.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом један усвојен је тужбени захтев те утврђено да је у целости ништаво усмено завештање које је дана 25.03.2012. год. у свом Хотелу „Хан“ у Полому, пред сведоцима В.В. из Владичиног Хана, Г.Г. из Владичиног Хана и Д.Д. из Владичиног Хана, саопштио сада пок. Ђ.Ђ., бив. из Полома, који је преминуо дана 07.04.2012. год., а које завештање су именовани сведоци изјавили, потписали и оверили пред Основним судом у Врању, Судском јединицом у Владичином Хану у предмету 3-11 РЗ бр. 520/12 од 10.05.2012. год., након

чега је исто проглашено пред Основним судом у Врању, Судском јединицом у Владичином Хану дана 16.01.2013. год., када је у оставинском поступку иза пок. Ђ.Ђ., бив. из Полома, на основу тог завештања донето решење 3-23 О бр. 1714/12 (правноснажно дана 19.02.2013. год.), којим је за јединог тестаменталног наследника на заоставштини пок. Ђ.Ђ., бив. из Полома, коју по том решењу чини кп бр. 2102/1 са зградом угоститељства – мотел „Хан“ и двома помоћним зградама на њој, њива 3. класе кп бр. 2102/2, уписана у лн бр. 657 за КО Полом на име оставиоца као држаоца, кп бр. 951, 952, 953, 1052, и 1056, са породично – стамбеном зградом, помоћном зградом и воћњаком 5. класе на њој, кп бр. 1057 и 1613, све уписане у лн бр. 68 за КО Теговиште на име оставиоца као сувласника са уделом од $\frac{1}{2}$, кп бр. 714, 715, 831, 1122, све уписане у лн бр. 174 за КО Теговиште, на име оставиоца као власника, кп бр. 1220 уписане у лн бр. 176 за КО Теговиште на име оставиоца као сувласника са уделом од $\frac{1}{4}$, кп бр. 48, 633, 705, 1110, 1214, 1215, уписане у лн бр. 177 за КО Теговиште на име оставиоца као сувласника са уделом од $\frac{1}{2}$, извесна сума новца на име старе девизне штедње на рачуну код „Алфа банке“, бр. рачуна 180-290782018, извесна сума новца на рачуну код „ЕФГ Банке“, бр. рачуна 400-912-3119661, као и новчана потраживања у предметима извршења И бр. 4842/10, 3-10 И бр. 8220/10, 3-10 И2 бр. 5583/10, оглашена кћи оставиоца, тужена Б.Б. из Владичиног Хана, а које решење је допуњено решењем истог суда 3-23 О бр. 1714/12 од 09.04.2013. год. (правноснажно дана 07.05.2013. год.), којим је за јединог тестаменталног наследника на целокупној новопронађеној заоставштини пок. Ђ.Ђ., бив. из Полома, коју по том решењу чини новчано потраживање у предметима И бр. 2667/11 и И бр. 180/94, заложно право на имовини Е.Е. из села Прекодолце, по решењу Општинског суда у Владичином Хану Р бр. 93/97 од 17.10.1997. год., путничко возило марке „Мерцедес Бенц“, тип 300Д, бр. шасије WDB1241301A290603, запремина мотора 2975, ауто марке „Југо Корал 55“, бр. шасије VX1145A0001023679, запремине мотора 1116, те пиштољ марке „Берета“, калибра 7,65мм, фабричког броја 83601, рег. бр. 3281/00, такође оглашена оставиочева кћи тужена Б.Б. Ставом два изреке утврђено је да је тужиља иза сада пок. Ђ.Ђ., бив. из Полома, а по правном основу представљања иза свог пок. супруга Ж.Ж., који је преминуо 10.05.2012. год., сина пок. Ђ.Ђ., бив. из Полома, законски наследник у $\frac{1}{6}$ идеалних делова заоставштине коју чини напред наведена имовина. Ставом три обавезана је тужена да тужиљи плати на име трошкова парничног поступка износ од 597.000,00 динара.

Против наведене пресуде благовремену жалбу је изјавила тужена побијајући је у целини због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права, погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне одлуке о трошковима поступка, са

предлогом да Апелациони суд оспорену пресуду укине и врати првостепеном суду на поновно суђење или да исту преиначи тако што ће одбити тужбени захтев као неоснован а тужиљу обавезати на плаћање парничних трошкова.

Испитујући побијану пресуду на основу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11..и 55/14) Апелациони суд је нашао да је жалба тужене неоснована.

У спроведеном поступку и ожалбеним деловима побијане пресуде нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. ст. 2. тач.1., 2., 3.,5.,7. и 9. Закона о парничном поступку, на које овај суд пази по службеној дужности, а нема ни повреде из одредбе члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, на коју се жалбом тужене неосновано указује јер пресуда нема недостатака због којих се не може испитати, иста садржи јасне и довољне разлоге о битним чињеницама који су међусобно сагласни и непротивуречни. Није учињена ни битна повреда прописана одредбом члана 374 став 1 у вези става 8 Закона о парничном поступку, како то излаже тужена, јер је првостепени суд брижљиво и савесно ценио све изведене доказе, како појединачно тако и у склопу њихове међусобне повезаности.

Према утврђеном чињеничном стању од стране првостепеног суда Основни суд у Врању, Судска јединица у Владичином Хану донео је у оставинском поступку 3-23 О бр. 1714/12 решење дана 16.01.2013. год. и допунско решење дана 09.04.2013. год. којим је за јединог тестаменталног наследника на напред наведеној имовини као заоставштини сада пок. Ђ.Ђ., бив. из Полома, који је преминуо дана 07.04.2012. год., огласио тужену, као ћерку оставиоца. У истом оставинском поступку тужиља је упућена да против тужене покрене парнични поступак ради утврђења ништавости усменог завештања датог дана 25.03.2012. год. од стране пок. Ђ.Ђ. пред тестаменталним сведоцима В.В. из Владичиног Хана, Г.Г. из Владичиног Хана и Д.Д. из Владичиног Хана. Сазнање о усменом завештању наведени сведоци су изјавили, потписали и оверили пред Основним судом у Врању – Судска јединица у Владичином Хану у предмету 3-11 Р бр. 520/12 дана 10.05.2012. год., а исто је проглашено у оставинском поступку дана 16.01.2013. год. Тужиља је била супруга сада пок Ж.Ж., сина овде оставиоца, пок. Ђ.Ђ., који је преминуо дана 10.05.2012. год., а од законских наследника се јављају још и тужена као ћерка пок. Ђ.Ђ. и деца пок. Ж.Ж. из његовог првог брака, односно унуци пок. Ђ.Ђ., З.З. и И.И., обојица из Београда.

На основу наведеног чињеничног стања првостепени суд налази да је тужбени захтев основан из разлога што у конкретном случају нису били испуњени услови за сачињавање усменог завештања у смислу одредбе члана 110 Закона о наслеђивању. Наиме, у моменту давања изјаве од стране пок. Ђ.Ђ. дана 25.03.2012. год. нису постојале изузетне прилике које сачињавање оваквог завештања чине оправданим, нити су наступиле неочекиване околности услед којих пок. Ђ.Ђ. у објективном и субјективном смислу није био у могућности да сачини писано завештање. Како је спорно завештање ништаво, то тужила као законски наследник по праву представљања свога пок. супруга Ж.Ж., сина пок. Ђ.Ђ., који је преминуо након смрти Ђ.Ђ. а пре изјашњења у оставинском поступку, има право да наследи наведену заоставштину у законском наследном делу од 1/6. Имајући у виду да тужила није учествовала у оставинском поступку, обзиром да о томе није била обавештена од стране осталих наследника, да је за окончање оставинског поступка сазнала дана 18.03.2013. год., а тужбу у складу са упутом оставинског суда поднела дана 06.09.2013. год., то првостепени суд закључује да је тужба благовремена јер није протекао преклузивни субјективни рок од 1. год. од дана сазнања за постојање спорног усменог завештања, ни објективни рок од 10 год. од дана сачињавања истог.

Дате разлоге од стране првостепеног суда у свему прихвата и Апелациони суд, те налази да је првостепени суд оценом свих изведених доказа у смислу одредбе члана 8 Закона о парничном поступку, утврдио све битне чињенице за правилност одлуке, дао јасне и довољне разлоге за своју одлуку, и на потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право, те на основу успеха странака у спору правилно у ставу три изреке одлучио о трошковима парничног поступка.

Одредбом члана 110 ставом 1 Закона о наслеђивању прописано је да завешталац може последњу вољу усмено изрећи пред три истовремено присутна сведока ако због изузетних прилика не може сачинити писмено завештање.

Неосновани су жалбени наводи у погледу циља и сврхе усменог завештања те да се исто увек може сачинити код лошег здравственог стања оставиоца, имајући у виду да се ради о ванредном облику завештања, односно о завештању које није дозвољено сачинити у редовним и уобичајеним приликама у којима се оставилац налази, односно у случају када је оставилац дужи низ година болестан и лошег здравственог стања, већ се ово завештање може сачинити само у случају наступања ванредних и изузетних околности које ремете уобичајен ток ствари у животу оставиоца, односно изненадно и неочекивано доводе у питање његов живот и чине немогућим и

знатно отежаним сачињавање редовног (писаног) завештања.

Наиме, усмено завештање је ванредни облик завештања допуштен само у случају када то оправдавају изузетне прилике које обухватају низ објективних и субјективних околности услед којих завешталац није био у могућности да сачини редован тестамент. Имајући у виду околности под којима је сачињено спорно усмено завештање, наводе странака и исказе саслушаних сведока из којих проистиче да је пок. Ђ.Ђ. унапред планирао да сачини усмено завештање након консултација са својим адвокатом, у ком циљу је завештајним сведоцима заказао термин дана 25.03.2012. год. ради давања своје изјаве воље, то се у конкретном случају не може говорити о наступању изузетних околности, обзиром да болест и године старости пок. Ђ.Ђ. као завештаоца не могу сами за себе сматрати као изузетне прилике, те је правилан закључак првостепеног суда да је према утврђеном чињеничном стању пок. Ђ.Ђ. објективно и субјективно имао могућности да сачини редовно завештање.

Како је пок. Ђ.Ђ. дужи низ година боловао од повећане телесне тежине, хипертензије, дијабетеса типа 2 и катаракте, а према сагласним исказима свих саслушаних сведока био дужи низ година отежано покретан и ментално способан да се стара о себи, писмен и свестан до смрти, и да је у том смислу од погоршања болести до два дана пред своју смрт, а десет дана након сачињавања усменог завештања, као и приликом самог сачињавања усменог завештања, био способан да на редован начин изјави своју последњу вољу у погледу расподеле имовине, то се не може говорити о постојању изузетних прилика које су наступиле дана 25.03.2012. год. у смислу испуњења услова за пуноважност оваквог завештања прописаних одредбом члана 110 Закона о наслеђивању.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али налази да исти нису од утицаја на одлуку суда.

С обзиром да Апелациони суд прихвата чињенично стање утврђено првостепеном пресудом, као и примену материјалног права, своју одлуку није детаљно образлагао, већ је на основу члана 396 став 1 и 2 Закона о парничном поступку ценио само битне жалбене наводе и навео разлоге које је узео у обзир по службеној дужности.

Потврђена је одлука о трошковима, јер је донета правилном применом чланова 153 и 154

Закона о парничном поступку.

Са изнетих разлога, на основу одредбе члана 390 Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу један изреке ове пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 27.02.2018. године Гж. 3199/2017

Записничар-судијски помоћник

Оливера Алексић Цветковић

Председник већа - судија

Соња Стојановић Симоновић

Судија известилац

Јадранка Митровски